I

Чей то буде радість всім
І не вийде се на шкоду,
Як вам, дітки, оповім
Микольцеву пригоду.
Наш Микольцьо звісний тим,
Що страху не знав нітрішки;
На пригоди йде, як в дим,
А на бої — то і ...пішки.
Раз він вибрався у ліс
Чи на вовка, чи лисичку,
Дерев'яний в нього кріс*,
А за спис він має...тичку.
Нараз чує, щось шелесть,
Над потічком між травою...
Страшний ворог вже і єсть:
Б'є серденько з непокою.
А може їх п'ять чи сім,
А може їх двісті-триста...
Може помагає їм
З пекла сила та нечиста.
Кігті певно є у них...
Може й кливаки та роги...
Від думок отих страшних
Аж самі трясуться ноги.
Та Микольцьо хлопчик зух,
Наготовив гостру зброю:
— Хто там є? Розіб'ю в пух!
Виходи скоріш до бою!
І нахмурив грізно зір,
Швидко ним довкола водить...
Незабаром дикий звір
З-поміж листячка виходить.
Вперед мордочка мала,
Та й одна і друга лапка,

А вкінці вже і ціла
Показалась з листя... жабка.

II

Чи то казка є така,
Чи то сон приснився,
Та про того козака,
Що з жабкою бився.
Та не думайте ви так,
Що то тільки смішки:
Микольцуньо наш, козак,
Не боїться й мишки.
Раз в комору він зайшов,
Заглянув у діжку,
Та й сирі там знайшов
Довгохвосту мишку.
Думаєте, що кричав
Або біг до мами?
Ні, він мишку в полон взяв
Власними руками.
Але й мишка не така.
За сира кавальчик
Укусила козака
В сам мізинний пальчик.
А тепер вже упав страх
На серце козаче —
Він об землю мишку бах,
Та й нищечком плаче.
Був би сором скінчивсь
Отсей бій тяженький,
Коли б був не пригодивсь
Товариш вірненький.
Котик Мурочко прибіг
Пімстити обіду —
Зловив миш погану вмить,

Щоб не було встиду.
По обіді разом йдуть
Гордо до кімнати,
Щоб за подвиг свій і труд
Похвалу дістати.